

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zrůsta, Ph.D. a soudců JUDr. Miroslavy Follové a Mgr. Zory Telecké ve věci výkonu rozhodnutí

oprávněné: **XXXXX**, IČO XXXXX
sídlem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Mag. iur. Janem Toscherem
sídlem Pražská 8, 586 01 Jihlava

proti
povinnému: **M. F.**, narozený dne XXXXX, IČO XXXXXX
místem podnikání XXXXX

za účasti manželky povinného:
M. F., rodné číslo XXXXX
bytem XXXXX

oba zastoupeni advokátem JUDr. Rostislavem Puklem
sídlem Karlova 252, 698 01 Veselí nad Moravou

o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, o návrzích povinného a jeho manželky na zastavení výkonu rozhodnutí,

o odvolání povinného a manželky povinného proti usnesení Okresního soudu ve V. ze dne 7. 5. 2024, č.j. 12 E 8/2023-43,

takto:

- I. Usnesení soudu I.stupně se **potvrzuje**.
- II. Povinný a manželka povinného jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit oprávněnému další náklady výkonu rozhodnutí ve výši 1.270,50 Kč, k rukám advokáta Mgr. Mag. iur. Jana Toschera, se sídlem Jihlava, Pražská 8, do 3 dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

- Soud I.stupně usnesením rozhodl, že návrh povinného a jeho manželky na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na pozemku p. č. XXXXX (jehož součástí je stavba v obci V., část obce V.-P., č. p. XXXXX, rodinný dům), který leží v katastrálním území V., nařízeného usnesením Okresního soudu ve V. ze dne 11. 12. 2023, č.j. 12 E 8/2023-23, se zamítá. Povinný a jeho manželka jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit oprávněné na náhradě nákladů řízení částku 2.541 Kč, k rukám advokáta, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- Proti usnesení podali odvolání povinný a jeho manželka. Namítli, že soud rezignoval na skutečné posouzení povahy předmětné smlouvy mezi účastníky a jeho postup je formalistický. Povinný navrhl provést celou řadu důkazů, které je nutno považovat za stěžejní. Jednoznačně vypovídají o skutečnosti, že povinný se dlouhodobě nachází v dluhovém kolotoči, který započal čerpáním Shodu s prvopisem potvrzuje: Petra Kovalíková, DiS.

spotřebitelských úvěrů, kdy neměl dostatek prostředků na běžné výdaje jeho rodiny. Ty byly následně vypláceny úvěry dalšími a často právě zastřené jako úvěry podnikatelské. Tyto úvěry neměly s podnikatelskou činností povinného nic společného. Na to povinný navrhl soudu celou řadu důkazů jako pracovní smlouvu, daňová přiznání, kdy podnikatelskou činnost fakticky nevykonává a vykonávat se nechystá a investice v částkách statisíc k podnikatelské činnosti nepotřeboval. Povinný coby spotřebitel bez základního právního či ekonomického vzdělání nemá povědomí o rozdílnosti právní úpravy, ani rozdílnosti úvěru, o tom nebyl poučen ani informován. Je to přitom povinností úvěrujícího. Smlouvu dopředu neviděl, na prostudování měl čas pouze několik minut, a to navíc na poště před jejím podpisem. Poskytovatelé o úvěr využívají vědomostí o špatné finanční situaci žadatelů a předloží právě smlouvy o podnikatelském úvěru. Obchází tím zákon o spotřebitelském úvěru. Neprovedl-li soud důkazy, které povinný a jeho manželka navrhovali, pak zjistil neúplně a nesprávně skutkový stav a zatížil řízení vadou. K tomu je snášena judikatura Nejvyššího soudu. Navrhuje se, aby odvolací soud změnil rozhodnutí a exekuci zastavil.

3. Ve vyjádření k odvolání úvodem považuje oprávněná za vhodné zmínit, že ačkoliv odvolatelé argumentují nezohledněním judikatury a odborné literatury činí tak v obecné rovině. Bylo jimi citováno hojné množství zdrojů, avšak bez patřičné aplikace na skutkový stav věci. Konkrétně jimi předestřená judikatura neodpovídá projednávané věci. Jakými důkazy hodlají převrátit právní posouzení věci není známo. Pokud jsou důkazy pracovní smlouva či daňová přiznání, pak ani tyto důkazy nemohou vyloučit to, že úvěr byl úvěrem podnikatelským. Oprávněná nemohla jakkoliv zjistit, že vůle povinného a informace od něj poskytnuté jsou nepravdivé. Stěží lze uvěřit tvrzení povinného, že u ní poptával spotřebitelský úvěr a oprávněná se dopustila nekalého jednání. Argumentace povinného, že se potřeboval vymanit z dluhového kolotoče a zajistit běžné výdaje se jeví absurdní. Běží o úvěr podnikatelský a nynější tvrzení, že by ten úvěr neměl být použit jako podnikatelský, je informace zcela nová, která nemůže mít pro právní posouzení věci odvolatelem předpokládaný význam. Navíc veškerá ujednání vlastnoručně povinný podepsal. Zkoumání úvěryschopnosti povinného či absence poučení není tedy třeba u podnikatelského úvěru zkoumat a povinný byl navíc seznámen se smlouvou s dostatečným předstihem. Za prvé úvěr u oprávněné poptával jako podnikatelský a za druhé předložil živnostenské oprávnění. Za třetí účel vyplýval z obsahu smlouvy a za čtvrté prohlášení vlastnoručně podepsal úředním ověřením podpisu. Pokud by si povinný účel úvěru rozmyslel, měl dostatek možností vše si ujasnit a smlouvu nepodepsat. Oprávněná by po zjištění, že není poptáván podnikatelský úvěr smlouvu nikdy sama neuzavřela. Oprávněná i s ohledem na zjištění exekučních soudů má o případném omylu povinného vážné pochybnosti. Je tedy navrhováno, aby odvolací soud odvolání zamítl a stanovil odvolatelům povinnost uhradit oprávněné náklady odvolacího řízení.
4. Odvolací soud především dospěl k závěru, že běží o odvolání včasné, subjektivně i objektivně přípustné. Přezkoumal proto usnesení soudu I.stupně, řízení jeho vydání předcházející, a aniž musel ve věci doplňovat dokazování, případně provádět šetření, které má povahu dokazování a nařizovat ústní odvolací jednání, dospěl k závěru, že odvolání nelze shledat opodstatněným.
5. Otázkou zásadního právního významu je otázka opodstatněnosti návrhu odvolatelů na zastavení výkonu rozhodnutí podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. K tomu odvolací soud odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2024, č.j. 20 Co 18/2024-40, v jehož narativní části již byly dostatečně citovány argumenty obou sporných stran týkajících se uzavření smlouvy o úvěru, když právě smlouva o úvěru tvoří podklad notářského zápisu sepsaného JUDr. Tomášem Strnadem dne 10. 9. 2021, na jehož základě byl nařízen výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovité věci ve vlastnictví povinného a to na nemovitosti ve společném jmění povinného a jeho manželky. Soud I.stupně zcela správně a plně v intencích dříve již vytyčených odvolacím soudem přistoupil k posouzení tohoto návrhu, přičemž podle názoru odvolacího soudu postupoval s pečlivostí, potřebnou kompetencí a erudicí. Vzal též do úvahy

recentní judikaturu a odvolací soud nemá žádných výhrad k tomu, jak se soud I.stupně s danou materií vypořádal.

6. Tak především povinný neupozornil úvěrující subjekty na zásadně významnou okolnost pro posouzení poskytnutí úvěru a to, že – jak sám uvádí – ve skutečnosti nepodniká a potřebuje v rámci nebankovního sektoru získat peněžní prostředky pro provoz své domácnosti s tvrzeným příběhem aktivního podnikatele. To vypovídá o neserióznosti, ba nečestnosti konání povinného. Tvrdí-li proto povinný v tomto řízení, že oprávněná se snažila vyhnout zkoumání platnosti úvěrové smlouvy a že tím obchází zákon o spotřebitelském úvěru, pak je naopak třeba vycházet z toho, že povinný nekalým způsobem uvedl oprávněnou v omyl, poněvadž ji sdělil a vystupoval s ní při jednání jako aktivní podnikatel. Tedy jí nesdělil skutečnosti, které nyní tvrdí v návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí a ve svých dalších procesních návrzích. Tyto okolnosti nemohou jít na vrub oprávněné, nýbrž naopak na vrub povinného. Ze samotného obsahu exekučního spisu skutečně nelze dovodit, že by oprávněná svým jednáním uvedla povinného v omyl, snažila se na situaci povinného jakkoliv (nezákonně) profitovat atp. Navíc manželka povinného musela vědět, resp. věděla o transakcích povinného, kdy ze získaných úvěrových peněžitých částek povinný měl hradit náklady na domácnost a běžné provozní výdaje. Lze tedy uzavřít, že závazek plynoucí z předmětné úvěrové smlouvy se navíc stal součástí zákonného majetkového společenství.
7. Návrh manželky povinného a povinného samotného na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského práva tak nemůže být důvodný.
8. Uvádí-li nyní povinný, že se ocitnul v tzv. dluhové pasti, z níž pro něj podle jím sdělených informací nebylo úniku, pak odvolací soud nemůže toliko a pouze na základě této skutečnosti dovodit či jakkoliv konstruovat příznivější procesní postavení povinného a jeho manželky v tomto řízení. Odvolací soud je toliko orgánem řádné soudní soustavy, není soudem vrcholné soudní soustavy či soudem Ústavním, který by byl oprávněn sjednat v daných konsekvencích individuální spravedlnost; odvolací soud se navíc domnívá, že v dané věci prostor pro sjednání individuální spravedlnosti dán není. Ocitl-li se skutečně povinný v dluhové pasti a jsou-li pravdivá – v této části – sdělení povinného, pak měl povinný tuto skutečnost řešit jinak a po poradě s právním zástupcem, než uzavíráním nových a nových úvěrových smluv.
9. Odvolací soud zdůrazňuje, že pečlivě dbá na to, aby zejména v problematice úvěrů a tzv. rychlých úvěrů komplexně chránil práva dlužníků, tak, aby nevznikaly nepřiměřené, ba dokonce nemravné výhody na straně úvěrujícího, k čemuž ostatně odvolací soud zavazuje recentní judikatura. Případ projednáváný však na tyto úvahy soudu nedopadá, ani dopadat nemůže, neboť povinný vzhledem k soudem I.stupně dostatečně objasněnému skutkovému stavu věci nemůže být s daným návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí úspěšný. Pokud nabízí a snáší důkazy, které měly prokázat, že se snad ocitnul v tzv. dluhové pasti a že se tam měl ocitnout nezaviněně, pak tyto důkazy nemohou přinést příznivější procesní postavení pro povinného a nelze proto soudu I.stupně vytknout, že tyto důkazy neprováděl; nejsou totiž pro právní posouzení věci určující.
10. Tak jako tak tedy odvolací soud musel podle ust. § 219 o.s.ř. přistoupit k potvrzení usnesení soudu I.stupně z důvodu věcné správnosti.
11. Současně odvolací soud rozhodl o dalších nákladech výkonu rozhodnutí, které vznikly vypracováním písemného vyjádření advokátem oprávněného k odvolání povinného. Konkrétně běží o odměnu advokáta za jeden úkon právní služby v poloviční sazbě dle § 9 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a za užití § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu za písemné vyjádření k odvolání, ve výši 750 Kč. Dále pak náhradu hotových výdajů, jeden režijní paušál po 300 Kč a náhrada za 21% sazbu DPH ve výši 21% z částky 1.050 Kč. Nařízený výkon rozhodnutí se pak vztahuje i na tyto další náklady.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je** dovolání přípustné, jestliže toto usnesení závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 16. července 2024

JUDr. Jiří Zrůst, Ph.D., v.r.
předseda senátu